

Géczi Marno János

Hölgy, halásznadrágban

„Erőlevest a betegnek!”
[egy hang a folyosóról]

A végessel váltana szót, midőn
elvetődik a csípőcsontívű
tengerszegélyre. Mert a végtelen nyűg,
amit elszenvetni kénytelen a munka
világában, más szóval, a kontinens
naponta meghibásodó emésztő-
rendszerében, akár egy forgódobos
gépekkel fölszerelt török mosodában,
mint férfit kilúgozza, női mivoltában
pedig cselédet csinál belőle, akit
nem kunszt megerőszakolni. És most itt
ez a tenger, az Adria, az Adria mint
valami egészen más tészta, pókfonál-
finomságú cérnatészta, benne lebegve
az önmagát kortyoló, olykor szürcsölő
húslevesben, mely tele zöldség- és gyümölcs-
féleségekkel, na és ami felette
kering fel s alá lejtve a kék egű
izzásban, ennek mind vége, mindennek
befellegzik egyszer, erről ejtene szót
itt magában, vagy beljebb egy ivóban
a szigeten. Kurta szavakra gondol,
melyek úgyszólván maguktól tartózkodnak
a költői túlzásoktól. Ó, még egy kört
csak! – mondaná búcsúzóban. Mint egy férfi
egy hölgynek a huszadik század első
negyedében. A hölgy halásznadrágban.
Bírja a gint, a rumot, a kevertet,
melyekről bizony szólnom is csupa kint
jelent. De miket beszélek, nekem itt
semmi helyem. Ha olykor mégis, teljes
elszigeteltségben, ittast tettetve
a citokinviharban, cikázva imbolygó
lámpásnak kiteve a lelkem. A hölgy
ugyan tényleg ismerős valahonnan,
talán vele álmodtam egy ízben késő
gyermekkoromban, aztán egész nap

szégyelltem magam. Hogy csak álmodtam.
 Harmadnapra belebetegedtem, beteg-
 szobára küldött a prefektus atyám, s épp
 a szoba boltíves mennyezetét vettem
 szemügyre negyednap reggel, mikor
 egy fityulás nővér berontott hozzánk
 a gyengélkedőre, s elsőként engem hordott
 le, amiért búzlótt a hónaljам és a láb-
 fejem, seggem s az ágyékom azonban nem,
 azokat gondosan, ahogy az ajtónk fölé
 lógatott feszületen láttam, ismétlem
 tehát, gondosan bebugyoláltam, elszigeteltem.
 Honnan és kitől kaphattam hozzá a gyolcsot,
 azt nyomban törölte füрге emlékezetem.

A legyező kagylóhéj hamutálca

Szilágyi Ákosnak és Csuhai Istvánnak

Némely költőknek mindenről
 a semmi jut az eszébe. Például ott az
 a legyező formájú, csakhogy öblös kagyló
 a teázó asztalon, hamutartónak
 az egykor bizonyára gyönyházfényű felével,
 azaz az öblével, ám a költő, csikkét
 nyomkodva s anyjával mint védőnővel is vitázva
 A pestisről, mit sem tud mondani
 a gyöngyről. Mintha az el volna benne fojtva.
 S így nincs róla semmi mondanivalója.
 Ökölbe szorult keze vizes a tehetetlenségtől,
 anyja feláll közben, hogy portalanítson
 kicsit a könyvespolcon, a porrongyot
 kint fogja kirázni a szeles tornácon,
 de még ráér vele, pokolba a könyvekkel,
 ha a költő fiáról van szó, bár jobban
 szerette volna őt karmesterként látni háttal
 a közönségnek, amint a pálcájával
 bizonyos hangzásoknak ad engedélyt
 felharsanásra, míg másokat elcsendesít
 vagy elnémít, kisebb sikolyokra, távoli

rikoltozásokra biztat. A költő semmit
nem hall, nem lát, nem érez, arra gondol,
hogy az anyjának kár volt világra
hoznia őt, erről a problémáról már
félíg teleírta az A/4-es méretű, piros műbőr
fedelű kockás füzetét, éjszakánként
sokszor a szeme világát veszi a gyorsan
szaporodó rengeteg hangyabetű;
viszket tőlük a tarkója, fejbőre.
Aztán egy nap egybefolyini látja őket,
szemészhez fordul, az szemüveget ír fel neki,
nehezebbet, mint egy gyerektenyényi
kagylóhéj, zsebbe dugható hamutálca.
Az anyja még él, csontvázában már csak,
fejénél a párnán a fekete műbőr-
borítású Evangélium; betűi a költő
hangyáihoz képest tetvekké törpülnek.
Heteken belül itt a téli portalanítás.
Vagy idén is több lesz a latyak, mint a porhó.
Hosszan kígyózó sor a hószivatarban. Ez
vagy Netflix már, vagy HBO. Ákos szerint
színtiszta nihil, üres spektakulum. A
költő anyja egy éjjel szó nélkül kihűl,
egy legyező hamutálca, üres kagyló, a mérleg.
S ez még csak a járvány második hulláma,
a piros műbőrfüzetből hangyatemető lett,
Schubertet hallgassunk Karajantól vagy Bernsteintől
Mahlert. Vagy elég kilesnünk a veranda
cserepei között heverő pléh mécsesre,
lesni és várni, kilesni, ahogy a széles
terméskőperemről, akárha macska, ki nem
kotorja s sodorja le a terasz kövezetére
egy-egy jegesen maró széllökés.

